

Jónás Tamás: Anyu, utoljára

Ne lepődjön meg, anyám, hogy magázom.
Nem tudom, anyám-e még azon a másik világon.
Tudom, hogy mindent lezárni csak nagyon kevesen,
de azért gyötör, hogy nem tudtunk mindent mi sem.
Talán emlékszik rá, amikor tavaly megfogtam a kezét,
maga fázott, nyár volt, nekem meg nem ment a beszéd.
Féltem, hogy valami sutaságot mondok.
A halottak is ilyen szégyenlős bolondok?
A kezét, amikor megcsókoltam, féltem,
mert valami rémületet láttam utána a szemében.
Ha nem kezdett volna el akkor sírni, lehet,
hogy meg is szólalok, s ma kevésbé szenvedek.
Elegáns ez a hallgatás. Nevetséges a beszéd.
Tudja, nem tudom elfelejteni a fehér pulóverét.
Nem állt jól magán. Már szinte semmilyen ruhadarab.
Az arcát elfelejthetem, de az a pulóver megmarad.
Elnézést, anyám, hogy így el-elkalandozok.
Szégyenletes nekem, mint a halála, az ok.
Most már nem maga miatt mondom, de hát
engem még itthagytak küzdeni: szerettem magát.
S hogy Egy volt (akik olyan kevesen): anyám.
Még a magáé vagyok. És maga már nem az enyém.